

strækning, som er ganske unaturlig, fornuftsstridig og nationaløkonomisk ganske meningsløs. Jeg har valgt et lille Stykke normal Tid, nemlig fra 1903 til 1912, og det viser sig, at Arbejdsløsheden i denne Periode jævnt drejer sig om ca. 10 000 Personer aarligt, og ser man paa den sidste Del af denne Statistiks mere specificerede Oplysninger, viser det sig, at 10 000 arbejdsløse i et Aar betyder omkring $2\frac{1}{2}$ Million arbejdsløse Dage. Saa meget har det altsaa drejet sig om i en normal Tid, fra 1903 til 1912. Arbejdsløshedsspørgsmaalet har saaledes været en Plage for Samfundet, specielt for Arbejderklassen, navnlig i Tiden før 1907; f. Eks. var der i 1905, for at nævne et enkelt Aar, ca. $2\frac{1}{2}$ Million arbejdsløse Dage. Og Arbejderne maatte selv alene klare Udgifterne hertil. Det var før den Tid, da Samfundet endelig fandt, at det var en Sag, man ogsaa fra Offentlighedens Side burde interessere sig for med Støtte.

Dernæst gled det ærede Medlem Hr. Slebsager ind i Betragtninger over, at det er Arbejdslønnen, som bestandig er Skyld i, at Arbejdsløsheden er saa stor. Først vil jeg nu gøre opmærksom paa, at jo højere Arbejdslønnen er i et Samfund, der i en meget betydelig Grad bestaar af Arbejdere, desto større bliver disses Købeevne, og derved bliver Beskæftigelsesgraden ogsaa betydelig større. Men lad os da se, hvad denne Paastand betyder. Jeg tager atter de normale Aar før Krigen og ser, hvad forskellige Virksomheder ifølge statistisk Aarvog har givet i Udbytte. Det viser sig da, at Udbytteerne er ganske jævnt ens i Tiden fra 1903 til 1912, og det trods en jævn Lønstigning. Der var altsaa ikke Tale om, at de paagældende Aktieselskabers Udbytter blev mindre paa Grund af Arbejdslønnens Stigning.

Følgelig er den Paastand ikke holdbar, der er andre Faktorer, der spiller en betydelig større Rolle for Prisen paa de forskellige Produkter. Der er en Ting, som er karakteristisk for det ærede Medlem og hele hans Tankegang, nemlig den Betragtning, at saa snart Kronestigningen blot giver Anledning til en Smule Prisfald, skal Arbejderne øjeblikkelig gaa med til en Lønnedsættelse uden at vente paa Kronestigningens endelige Virkninger ude i selve Arbejderklassen. Men Arbejderne er faktisk kommet bagefter med deres Lønninger; da Kronen faldt og dermed Prisen paa Livsfornødenheder steg, var Arbejderne bagud med deres Lønninger, de fik først Tillæg bagefter. Men det er ret karakteristisk for det ærede Medlem som Venstre-

mand netop at gøre sig til Talsmand for en saadan Betragtning.

Maa jeg til sidst gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller for at forebygge en Misforstaaelse. Det ærede Medlem var inde paa Betragtninger over Finansudvalget og dets Virksomhed og sagde bl. a., at 4 Mand i Finansudvalget havde bevilget 1 Mill. Kr. eller stillet dem til Raadighed for Landbrugsministeren. Det ærede Medlem burde ikke være saa uvidende om, hvad der sker i Finansudvalget, som han her røbede, at han var, og er han det, bør han søge Oplysninger hos sine nære Meningsfæller. Til Finansudvalget henvender Ministrene sig om Spørgsmaal, som angaar Penge og i det hele økonomiske Ting, og spørger, om de kan vente Tilslutning til dette eller hint fra de Medlemmer, der repræsenterer de 4 Partier, og hvis de kan faa enstemmig Tilslutning fra disse, finder de Vejen beredt for de Bevillinger, de ønsker. Man ser desværre ofte refereret: Finansudvalget bevilger o. s. v. Nej, det gør Finansudvalget ikke, det tilkendegiver sin Stilling overfor det paagældende Spørgsmaal, og derudfra handler Ministeren. Jeg haaber, det ærede Medlem i Fremtiden vil vide, at det ikke er 4 Medlemmer i Finansudvalget, der bevilger Millioner. Dette er ikke Tilfældet og har ikke været Tilfældet i den Tid, jeg har haft den Ære at sidde i Finansudvalget.

Fr. Andersen (Holbæk A.): Jeg har ingen Interesse i, at denne Debat forlænges, ingen Interesse i, at nye Spørgsmaal bliver taget op, eller at vi kommer ind paa Gengtagelser. Jeg har derimod bestandig Interesse i, saa vidt jeg kan, at bidrage til, at vi snarest kan faa taget Stilling til selve Lovforslaget, og jeg skal derfor indskrænke mig til et Par enkelte Bemærkninger til de Udtalelser, som de ærede Ordførere for Venstre (Slebsager) og det konservative Folkeparti (Christmas Møller) fremsatte.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager har ikke Ret i, at jeg havde betegnet det foreliggende Lovforslag som en ringe Begyndelse, som man ikke kunde komme ret langt med. Jeg har ikke udtalt noget saadant. Jeg tror, at jeg ikke har overdrevet Lovforslagets Betydning, naar jeg i mine Udtalelser her i Dag, hvad jeg nu skal gentage, har betegnet det som et værdifuldt Bidrag til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden, naturligvis under visse Forudsætninger, nemlig at alle gode Kræfter fra alle Sider — hvad jeg søgte at animere til — samles i Bestræ-